

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2021r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Joanna Andrzejak-Kruk

sędzia Paweł Soliński

sędzia (del.) Marcin Walasik

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2021r. w Poznaniu na posiedzeniu niejawnym

połączonych spraw z wniosku J. L. (1)

przy udziale A. L., G. K., B. N. i A. N. (1)

o założenie ksiąg wieczystych dla nieruchomości, dla których prowadzone były księgi wieczyste dawne, i wpis prawa własności

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od postanowienia Sądu Rejonowego w Gnieźnie

z dnia 9 grudnia 2021r.

sygn. akt Dz.Kw. (...) i Dz.Kw. (...), KW nr (...) i KW nr (...)

postanawia:

oddalić apelację.

/-/ Paweł Soliński /-/ Joanna Andrzejak-Kruk /-/ Marcin Walasik

UZASADNIENIE

Wnioskami złożonymi 19.03.2019r. wnioskodawca J. L. (1) wystąpił o założenie nowych ksiąg wieczystych dla nieruchomości, dla których były prowadzone księgi wieczyste G. tom (...) karta (...) (działka nr (...) położona w G. przy ul. (...)) i G. tom (...) karta (...) (działka nr (...) położona w G. przy ul. (...)) oraz wpisanie w obu księgach wieczystych jako współwłaścicieli nieruchomości: wnioskodawcy w 5/36 części oraz uczestników: A. L. syna A. w 1/6 części, Z. R. w 5/18 części, A. L. syna Z. w 5/36 części, G. K. w 5/54 części, B. N. w 5/54 części i A. N. (1) w 5/54 części.

Postanowieniem z dnia 28.06.2019r., dz. Kw. (...) i dz. Kw. (...) referendarz sądowy: 1) oddalił wnioski, 2) kosztami postępowania obciążył wnioskodawcę w zakresie poniesionym.

W uzasadnieniu referendarz wyjaśnił, że na podstawie art. 219 k.p.c. połączył wnioski w celu ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia. Badając treści zamkniętych ksiąg wieczystych referendarz ustalił, że wpisanymi w nich właścicielami nieruchomości byli A. i J. małż. L.. Na podstawie dołączonych do wniosku dokumentów, tj. poświadczenia dziedziczenie i postanowień o stwierdzeniu nabycia spadku oraz ugody w sprawie działu spadku można ustalić nieprzerwany ciąg następców prawnych po ujawnionych dawnych właścicielach nieruchomości oraz ich udziały we współwłasności nieruchomości. Brak było natomiast podstaw do dokonania wpisu zgodnego z żądaniem wniosku (art. 626⁽⁸⁾ § 1 i 2 k.p.c.), gdyż problem dotyczy interpretacji treści ugody zawartej 16.03.2017r. przed Sądem Rejonowym w

G.w sprawie o sygn. akt (...) o dział spadku. Z treści ugody wynika, że nie dotyczy ona całego udziału w nieruchomości należącego do Z. L. wynoszącego 5/24 części, lecz tylko udziału wynoszącego 5/32 części, stąd różnica obejmująca udział 15/288 części podlegała dziedziczeniu w udziałach wynoszących po 1/3 części, a więc po 5/288 nieruchomości przez J. L. (1), A. L. i I. Z.. Zatem wniosek wieczystoksięgowy powinien obejmować również żądanie wpisu I. Z. w udziale 5/288 części oraz żądanie wpisu wnioskodawcy J. L. (1) i uczestnika A. L. po 75/576 części we współwłasności nieruchomości.

Wnioskodawca złożył skargę na orzeczenie referendarza sądowego.

Postanowieniem z dnia 9.12.2020r., dz. Kw. (...), dz. Kw. (...), KW nr (...), KW nr (...) Sąd Rejonowy w Gnieźnie: 1) oddalił wnioski, 2) stwierdził, że koszty postępowania ponosi wnioskodawca w zakresie dotychczas poniesionym.

W uzasadnieniu Sąd przytoczył przepisy art. 398²² § 1-5 k.p.c. i art. 518¹ § 3 k.p.c., podkreślił ponadto, że w myśl art. 626⁸ § 1 i 2 k.p.c. wpis dokonywany jest jedynie na wniosek i w jego granicach, chyba że przepis szczególny przewiduje dokonanie wpisu z urzędu, a rozpoznając wniosek o wpis sąd bada jedynie treść i formę wniosku, dołączonych do wniosku dokumentów oraz treść księgi wieczystej. Sąd wieczystoksięgowy nie prowadzi postępowania dowodowego w znaczeniu takim jak w procesie cywilnym, a więc nie może przeprowadzać dowodu z zeznań świadków ani w zasadzie żadnego postępowania dowodowego, z wyjątkiem dowodu z dokumentów (zob. uzasadnienie uchwały SN z 16.12.2009r., III CZP 80/09; postanowienie SN z 5.09.2008r., I CSK 60/08). Przez dokumenty należy przy tym rozumieć nie wszelkie dokumenty, lecz jedynie dokumenty będące podstawą wpisów (zob. postanowienie SN z 21.07.2010r., III CSK 122/10). W orzecznictwie podkreśla się wręcz zakaz korzystania z „niedołączonych do wniosku dokumentów” (zob. postanowienie SN z 5.12.2014r., III CSK 45/14) czy prowadzenia postępowania „w celu poszukiwania podstawy wpisu” (zob. postanowienie SN z 11.03.2015r., II CSK 280/14). Sąd nie może jednak dokonać wpisu, jeżeli istnieje znana mu urzędowo przeszkoda do jego dokonania (zob. uchwałę SN z 25.02.2016r., III CZP 86/15, OSNC 2016/7-8, poz. 81; postanowienie SN z 3.07.2019r., II CSK 807/18). W myśl art. 626⁹ k.p.c. sąd oddala wniosek o wpis, jeżeli brak jest podstaw albo istnieją przeszkody do jego dokonania.

Zdaniem Sądu wnioskodawca nie miał racji zarzucając, że doszło do rozpatrzenia dwóch wniosków wieczystoksięgowych, chociaż złożone zostały cztery wnioski. J. L. (1) złożył w istocie dwa wnioski, w których zawarł kilka żądań. W każdym z wniosków domagał się bowiem założenia nowej księgi wieczystej i wpisania w jej dziale II określonych współwłaścicieli. Wspomniane wnioski zostały prawidłowo zarejestrowane poprzez nadanie wnioskowi dotyczącemu nieruchomości objętej księgą wieczystą G. Tom (...) karta (...) sygn. dz. Kw. (...), a wnioskowi dotyczącemu nieruchomości objętej księgą wieczystą G. Tom (...) karta (...) sygn. (...).

Odnosząc się natomiast do kwestii zasadności złożonych wniosków, Sąd wskazał, że nie było podstaw do ich uwzględnienia. Wnioskodawca określił bowiem wysokość udziałów przysługujących każdemu ze współwłaścicieli tak, jakby dział spadku po Z. L. obejmował całe udziały (5/24), które przysługiwały mu w prawie własności nieruchomości objętej księgą wieczystą G. Tom (...) karta (...) oraz nieruchomości objętej księgą wieczystą G. Tom (...) karta (...). Z dokumentów dołączonych do wniosków wynika natomiast, że w dniu 16.03.2017r. doszło do zawarcia ugody przed Sądem Rejonowym w G.w sprawie o sygn. akt (...) pomiędzy J. L. (1), A. L. i I. Z., na mocy której wymienieni dokonali częściowego działu spadku po Z. L. i rozporządzili jedynie częścią udziałów, które przysługiwały spadkodawcy w prawie własności nieruchomości. Rozporządzili mianowicie udziałami w wysokości 5/32. W tej sytuacji, zdaniem Sądu, nie doszło do rozporządzenia udziałami w wysokości 15/288 w prawie własności każdej nieruchomości. Uгода z 16.03.2017r. nie mogła więc stanowić podstawy wpisu w tym zakresie, a J. L. (1) nie przedstawił innych dokumentów, które pozwoliłyby uwzględnić jego wnioski. Wbrew twierdzeniom skarżącego, referendarz sądowy nie dokonał wadliwej interpretacji ugody. Z jej treści wynika bowiem wprost, że przystępujący do ugody dokonali częściowego działu spadku po Z. L., a uгода nie dotyczy udziałów przypadających Z. L. i J. L. (2) na podstawie oferty umowy darowizny z dnia 7.10.1937r. i aktu jej przyjęcia z dnia 31.12.1937r. Referendarz sądowy nie zanegował tego, że wymienionemu spadkodawcy przysługuje udział w wysokości 5/24 w prawie własności obu nieruchomości. Wskazał jedynie, że wnioski J. L. (1) nie mogą zostać uwzględnione z uwagi na to, że wnioskodawca nie przedłożył dokumentów

potwierdzających przejście udziałów w określonej wysokości na poszczególnych współwłaścicieli. Wnioskodawca powinien rozważyć modyfikację wniosków o wpis w sposób przedstawiony przez referendarza sądowego i ponowne złożenie wniosków w zmienionym kształcie. Inną możliwością pozostaje przeprowadzenie uzupełniającego działu spadku po Z. L., ale decyzja o zainicjowaniu postępowania w tym przedmiocie należy do zainteresowanych w rozumieniu art. 510 § 1 k.p.c.

Z uwagi na to Sąd oddalił wnioski J. L. (1) na podstawie art. 626⁹ k.p.c., a o kosztach postępowania orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

Apelację od postanowienia złożył wnioskodawca, zaskarżając je w całości i zarzucając:

- przekroczenie kognicji art. 626⁸ § 2 k.p.c. i oddalenie dwóch wniosków o założenie nowych ksiąg wieczystych w sytuacji, kiedy ze wskazanego dokumentu urzędowego (wniosku o zmianę właścicieli z 24.08.1939r.) wynikał stan wystarczający do przyjęcia go za podstawę do pierwszego wpisu;

- naruszenie § 109 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15.02.2016r. w sprawie zakładania i prowadzenia ksiąg wieczystych w systemie teleinformatycznym i § 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 14.07.1989r. poprzez niebranie (z urzędu) pod uwagę zbioru dokumentów należących do ksiąg wieczystych zamkniętych;

- naruszenie art. 626¹³ § 1 k.p.c. w zw. z art. 626⁸ § 1 k.p.c. i art. 34 ustawy z dnia 6.07.1982r. o księgach wieczystych i hipotece poprzez oddalenie dwóch dalszych wniosków o wpis traktowanych jako wpis kolejny - drugi w wersji żądanej przez wnioskodawcę z wpisaniem ostrzeżenia o niezgodności wpisu ze stanem rzeczywistym lub realizację drugiego wpisu zgodnie z przedłożonymi dokumentami spadkowymi;

- bezpodstawne odrzucenie wszystkich wniosków o wpis (wnioskodawcy i uczestników), bez rejestracji pozostałych właścicieli, w sytuacji kiedy niezgodność wysokości udziałów dotyczyła jedynie trzech osób (wnioskodawcy, uczestnika i osoby będącej pośrednio spadkobiercą Z. L. - jego wnuczki I. Z.).

W oparciu o te zarzuty wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia lub o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy na skutek wniesionej apelacji były wyłącznie – połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia – sprawy wszczęte na wnioski wnioskodawcy datowane na 27.02.2019r. i złożone 19.03.2019r., zawierające żądania założenia ksiąg wieczystych dla dwóch nieruchomości, dla których prowadzone były w przeszłości księgi wieczyste G. tom (...) karta (...) (działka nr (...) położona w G. przy ul. (...)) i G. tom (...) karta (...) (działka nr (...) położona w G. przy ul. (...)), oraz wpis prawa własności. Księgi te, tzw. księgi wieczyste dawne (założone przed 1.01.1947r. – por. § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15.02.2016r. w sprawie zakładania i prowadzenia ksiąg wieczystych w systemie teleinformatycznym, Dz.U. 2016/312), utraciły moc prawną z dniem 1.01.1989r. i podlegały w związku z tym zamknięciu z urzędu na podstawie § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14.07.1986r. w sprawie prowadzenia ksiąg wieczystych założonych przed dniem 1.01.1947r. oraz utraty mocy prawnej niektórych takich ksiąg (Dz.U. Nr 28, poz. 141), gdyż po dniu 31.12.1946r. nie dokonano w nich wpisów w działach odpowiadających działowi II, II i IV obecnej księgi wieczystej (por. zaświadczenia z 15.01.2021r. – k. 509 akt KW G. tom (...) karta (...)) i k.101 akt hipotecznych G. tom (...) karta (...)). W przedmiotowych księgach wieczystych jako

właściciele nieruchomości figurowali A. i J. (J.) L. w małżeńskiej wspólnocie majątkowej (k.89 akt KW G. tom (...) karta (...) i (...) akt hipotecznych G. tom (...) karta (...)).

Wnioskodawca wyraża pretensje, że w okresie po II wojnie światowej nie został zrealizowany, skierowany do Sądu Grodzkiego w G. i złożony 24.08.1939r. przez J. L. (2), wniosek o wpisanie do ww. ksiąg wieczystych – w miejsce dotąd zapisanych właścicieli obu nieruchomości – ich spadkobierców, tj. dzieci A. L., J. L. (2), A. N. (2), S. L., Z. R. i Z. L. – w niepodzielnej wspólności spadkowej na podstawie poświadczenia dziedziczenia Sądu Grodzkiego w G. z dnia 28.04.1937r., znak akt (...) oraz aktów notarialnych z 7.10.1937r. i 31.12.1937r. zawierających ofertę odstąpienia udziałów spadkowych po rodzicach skierowaną do W. L. i J. L. (1) i przyjęcie tej oferty (k.80-81 akt hipotecznych G. tom (...) karta (...), k.(...) akt KW G. tom (...) karta (...)). Żądany w tym wniosku wpis apelacja nazywa „pierwszym wpisem”. Ww. wniosek nie był jednak rozpoznawany przez Sąd I instancji w ramach niniejszego postępowania, a co za tym idzie nie jest on także objęty kognicją sądu odwoławczego (art. 383 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Nie można się przy tym zgodzić ze stanowiskiem apelacji, jakoby wnioskodawca domagał się rozpoznania tego – jak to ujmuje, „zaległego” – wniosku; nic takiego nie wynika z treści wniosków datowanych na 27.02.2019r. ani też z wyjaśnień stanowiących ich uzupełnienie (k.396-409 akt KW G. tom (...) karta (...), k.92-87 akt hipotecznych G. tom (...) karta (...)). W szczególności w żadnym miejscu wnioskodawca nie domagał się rozpoznania wniosku przedwojennego, a jedynie, z powołaniem m.in. na dokumenty, które stanowiły jego podstawę, wniósł o założenie nowych ksiąg wieczystych dla przedmiotowych nieruchomości i wpisanie w dziale II jako współwłaścicieli tych nieruchomości wymienionych we wniosku osób, tj. nieżyjących już A. L. syna A. (zm. w (...)) oraz Z. R. (zm. w (...)), będących spadkobiercami A. i J. L. (3), a ponadto następców prawnych pozostałych spadkobierców A. i J. L. (3), tj. wnioskodawcy J. L. (1) syna Z. oraz uczestników postępowania A. L. syna Z., G. K., B. N. i A. N. (1) – we wskazanych we wniosku udziałach we współwłasności. Tak ujętymi granicami wniosku związany był na podstawie art. 626⁽⁸⁾ § 1 k.p.c. sąd wieczystoksięgowy zarówno w postępowaniu w I instancji, jak i w postępowaniu apelacyjnym. Co istotne, rozpoznanie wniosku przedwojennego należałoby uznać obecnie za niemożliwe, gdyż obejmował on żądanie ujawnienia – aktualnych na dzień jego złożenia – współwłaścicieli nieruchomości w księgach wieczystych dawnych (w rozumieniu § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15.02.2016r. w sprawie zakładania i prowadzenia ksiąg wieczystych w systemie teleinformatycznym), a księgi te, jak zostało to już wyjaśnione, utraciły moc prawną z dniem 1.01.1989r. i zgodnie z § 6 ust. 1 cyt. wyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14.07.1986r. zachowały jedynie znaczenie dokumentów.

Prawidłowo zatem wnioskodawca wystąpił o założenie nowych ksiąg wieczystych dla obu nieruchomości, co – zgodnie z § 7 ust. 1 cyt. rozporządzenia – następuje według przepisów dotyczących zakładania ksiąg wieczystych dla nieruchomości, których księgi zaginęły. Odpowiednie zastosowanie znajdują zatem w tym wypadku § 105 i § 106 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15.02.2016r. w sprawie zakładania i prowadzenia ksiąg wieczystych w systemie teleinformatycznym (Dz.U. 2016/312), a to z uwagi na odesłanie zwarte w § 108. Przywołany w apelacji § 109 ust. 1 rozporządzenia z dnia 15.02.2016r. ma natomiast takie znaczenie, że przy zakładaniu księgi wieczystej bierze się z urzędu pod uwagę dokumenty należące do dotychczasowej księgi wieczystej oraz zachowane części takiej księgi. Nie sposób uznać, aby Sąd Rejonowy dopuścił się zarzucanego w apelacji naruszenia tego przepisu, skoro rozpoznając wnioski brał niewątpliwie pod uwagę treść ksiąg wieczystych, które utraciły moc i zostały zamknięte – zachowując znaczenie dokumentów, i uczynił ją punktem wyjścia dla oceny, czy w dziale II nowozałożonych ksiąg wieczystych mogą zostać ujawnione jako współwłaściciele nieruchomości osoby wymienione we wnioskach o wpis. W myśl art. 626⁸ § 10 k.p.c., założenie księgi wieczystej następuje z chwilą dokonania pierwszego wpisu. Skoro więc Sąd Rejonowy uznał brak podstaw do dokonania żadanego wpisu w działach II nowozałożonych ksiąg wieczystych (art. 626⁹ k.p.c.), musiało to skutkować oddaleniem wniosków w całości.

Nie zachodziły warunki do uwzględnienia wniosków i założenia ksiąg wieczystych przez wpisanie w nich w dziale II jako współwłaścicieli nieruchomości osób innych niż wskazane we wnioskach wnioskodawcy datowanych na

27.02.2019r., w szczególności osób objętych wnioskiem J. L. (2) z 24.08.1939r. (konsekwencją tego wpisu miałyby być, zgodnie z apelacją, dokonany na podstawie art. 626¹³ § 1 k.p.c. przez sąd z urzędu wpis ostrzeżenia o niezgodności stanu prawnego księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym) czy też osób wymienionych w uzasadnieniu apelacji, tj. A. L. s. A. w 1/6 części, Z. R. w 5/18 części, J. L. (1) s. Z. w 5/48 części, A. L. s. Z. 5/48 części, I. Z. w 5/72 części, G. K. w 5/54 części, B. N. a 5/54 części i A. N. (1) w 5/54 części (zgodnie z przedłożonymi dokumentami spadkowymi). Taka kompetencja Sądu Rejonowego nie wynikała z § 109 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15.02.2016r. ani też z art. 628⁸ § 2 k.p.c., który wyznacza zakres kognicji w postępowaniu wieczystoksięgowym stanowiąc, że rozpoznając wniosek o wpis sąd bada jedynie treść i formę wniosku, dołączonych do wniosku dokumentów oraz treść księgi wieczystej. W apelacji pominięto, że również w postępowaniu wieczystoksięgowym zmierzającym do założenia księgi wieczystej przez dokonanie pierwszego wpisu sąd wieczystoksięgowy jest związany granicami wniosku stosownie do art. 626⁸ § 1 k.p.c. (por. postanowienie SN z 12.05.2016r., I CSK 238/15), a granice te wyznacza m.in. żądanie wniosku, którego nie można zmienić w postępowaniu apelacyjnym (art. 383 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Wyjściem poza granice wniosku byłoby z kolei wpisanie jako właściciela nieruchomości innej osoby niż wskazana we wniosku w sytuacji, gdyby sąd stwierdził, że ta inna osoba jest właścicielem.

W apelacji wnioskodawca nie kwestionował stanowiska Sądu Rejonowego, który uznał, że z uwagi na treść ugody sądowej z 16.03.2017r. w sprawie o dział spadku po Z. L. (k(...)) akt KW G. tom (...) karta (...) rozpoznawane wnioski o założenie ksiąg wieczystych i wpis prawa własności nie obejmowały pełnego kręgu współwłaścicieli (dział spadku nie dotyczył całego udziału we współwłasności obu nieruchomości przypadającego Z. L. z tytułu dziedziczenia po rodzicach i tym samym pominięta została spadkobierczyni żony Z. L., I. Z.). Sam wnioskodawca przyznaje tym samym brak podstaw do dokonania wpisu prawa własności w granicach pierwotnego wniosku, zaś postulowane przez niego „wycofanie dokumentu ugody z dowodów stanowiących podstawę wpisu w księdze wieczystej” nie znajduje uzasadnienia w treści art. 628⁽⁸⁾ § 2 k.p.c.

Dodać trzeba, że żadna z wersji wpisów prawa własności, a więc wynikająca z pierwotnego wniosku czy też proponowane w apelacji nie wchodzi w grę także z tego względu, że wszystkie obejmują żądanie ujawnienia w księdze wieczystej osób już nieżyjących. Jako utrwalone w orzecznictwie należy uznać natomiast stanowisko, że wpis prawa własności księdze wieczystej może dotyczyć wyłącznie osób fizycznych żyjących i istniejących osób prawnych albo istniejących jednostek organizacyjnych niebędących osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną (art. 33⁽¹⁾ § 1 k.c.). Wynika to z art. 626⁽¹⁾ § 2 i 3 k.p.c., zgodnie z którym uczestnikami postępowania są osoby, na rzecz których ma nastąpić wpis, przy czym nie stanowi przeszkody do wpisu okoliczność, że po złożeniu wniosku wnioskodawca bądź inny uczestnik postępowania zmarł (por. postanowienie SN z 12.01.2021r., III CSKP 10/21). Wymaganie to daje się także wyprowadzić z przepisów wykonawczych (por. § 33 rozporządzenia z dnia 15.02.2016r.), a przede wszystkim harmonizuje z podstawowymi założeniami ustroju ksiąg wieczystych. Zgodnie z art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6.07.1982r. o księgach wieczystych i hipotece, księgi wieczyste zakłada się i prowadzi dla nieruchomości w celu ustalania stanu prawnego nieruchomości, według zaś art. 3 tej ustawy, domniemywa się, że prawo jawne z księgi wieczystej jest wpisane zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym, a prawo wykreślone – nie istnieje. Akceptacja sytuacji, w której treść księgi wieczystej nie przedstawiałaby w sposób pełny aktualnego stanu prawnego nieruchomości, sprzeciwiałaby się w sposób oczywisty zasadzie, że księgi wieczyste prowadzi się w celu ustalania stanu prawnego nieruchomości. „Księga” taka nie mogłaby służyć sprawnemu ewidencjonowaniu stanu prawnego nieruchomości i tym samym bezpieczeństwu obrotu, a postępowanie wieczystoksięgowe służy właśnie sprawnemu ujawnianiu stanu prawnego nieruchomości i w konsekwencji zapewnianiu bezpieczeństwa i pewności obrotu prawnego (por. postanowienie SN z 12.05.2017r., III CSK 154/16). Taki pogląd przeważa również w odniesieniu do sytuacji, gdy wpis prawa własności ma nastąpić w ramach postępowania wywołanego wnioskiem o złożenie księgi wieczystej (por. postanowienie SN z 11.01.2018r., III CSK 373/16 czy postanowienie SN z 12.01.2021r., III CSKP 10/21). Choć zaś w związku z treścią § 2 ust. 2 i § 4 pkt 2 rozporządzenia z dnia 14.07.1986r. wyrażane jest także zapatrywanie, że przy założeniu księgi wieczystej, która utraciła moc na podstawie tego rozporządzenia, możliwe jest przeniesienie części wpisów z księgi dawnej, jeżeli przemawiają za tym szczególne względy (por. postanowienie SN z 15.01.2014r., I CSK

204/13), to jednak chodzi wyłącznie właśnie o przeniesienie części wpisu, który nie odpowiada aktualnemu stanowi prawa własności, nie zaś o wpisanie – w miejsce nieżyjącego już właściciela nieruchomości – jego także nieżyjącego już spadkobiercy (w rozpoznawanym przypadku nieżyjącymi spadkobiercami A. i J. L. (3) są objęci wnioskiem A. L. s. A. i Z. R.). W konsekwencji wnioskodawca w celu założenia księgi wieczystej dla przedmiotowych nieruchomości powinien objąć wnioskiem wszystkich aktualnych współwłaścicieli, tj. żyjących następców prawnych A. i J. L. (3).

Wszystko to prowadzi do konkluzji, że zaskarżone postanowienie oddalające wniosek jest prawidłowe i odpowiada prawu. Na podstawie art. 385 k.p.c. (w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.) Sąd Okręgowy oddalił zatem apelację wnioskodawcy jako bezzasadną.

/-/ Paweł Soliński /-/ Joanna Andrzejak-Kruk /-/ Marcin Walasik